

عنوان مقاله:

الگوی تصمیم گیری سیاست های زمین شهری در توسعه ی فیزیکی شهر ساری

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات کاربردی علوم جغرافیایی، دوره 19، شماره 54 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

معصومه امیری بشلی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران.

حسین مجتبی زاده خانقاهی - استادیار و عضو هیات علمی جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران

یوسفعلی زیاری - استاد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تحقیقات، تهران، ایران.

علی نوری کرمانی - استادیار و عضو هیات علمی جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مدیریت زمین شهری بعنوان موثرترین ابزار برنامه ریزی شهری، مورد توجه برنامه ریزان و سیاست گذاران شهری می باشد. مدیریت زمین شهری بخشی از مدیریت شهری بوده و هسته ی قانونی آن را تشکیل می دهد. و در برخی کشورها همچون ایران، مدیریت شهری یکپارچه و واحدی وجود ندارد و دستگاه هائی در سطح ملی در اداره و ارائه خدمات شهری مشارکت دارند که در چنین حالتی باید مدیریت شهری را شامل شهرداری و شعبات یا نمایندگی های شهری آن دستگاه ها نیز دانست. همپوشی؛ ناهماهنگی و عدم همسوئی از مشکلات متداول اینگونه مدیریت شهری است. زمین یکی از حوزه های مهم اقتصاد و از عمده ترین دارایی ها است و امور مربوط به آن، اعم از حاکمیتی و تصدی، افزون بر بخش خصوصی و تعاونی، در بخش دولتی و عمومی با دستگاه های متعدد در سراسر کشور پراکنده است. این پراکندگی ها که در طول چندین دهه گذشته پدید آمده است، ریشه های ناکارآمدی سازمانی، (فساد اداری و اقتصادی، بستر بسیاری از جرائم) و منشا اختلافات میان مردم و سازمان ها (دعاوی قضایی) بشمار می آید. پژوهش حاضر تلاش دارد الگوهای تصمیم گیری سیاست های زمین شهری در توسعه فیزیکی شهر ساری بررسی نماید. نوع روش تحقیق از نوع توصیفی-تحلیلی است و ماهیت کاربرد ی دارد. در تجزیه و تحلیل اطلاعات این پژوهش از روشهای آماری و ریاضی با استفاده از نرم افزارهای Excel و Spss برای تحلیل تطبیقی و گرافیکی از نرم افزارهای سیستم اطلاعات جغرافیایی GIS بهره گرفته خواهد شد. یافته های پژوهش حاکی از این است که نبود چشم انداز مشخص و به تبع آن سیاست ها و نهادهای ناهماهنگ، تصمیم گیری متمرکز و غیرمشارکتی، و تصدی گری زیاد بدون ظرفیت نهادی لازم از مهم ترین دلایل ناکارآمدی سیاست گذاری مدیریت زمین شهری است.

کلمات کلیدی:

variable analysis, urban land policies, physical urban development, sari سیاست های زمین شهری، توسعه ی فیزیکی، شهر ساری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1230681>

